

Gerard Kramer

De schuldbrief die tegen ons was

WoordStudie

‘de schuldbrief die tegen ons [getuigde] door zijn inzettingen [en] die onze tegenstander was’.

Kolossenzen 2:14

Wat is een schuldbrief?

Het woord ‘schuldbrief’ komt in het Griekse Nieuwe Testament slechts eenmaal voor en wel in Kolossenzen 2:14. Daar is sprake van ‘de schuldbrief die tegen ons [getuigde] door zijn inzettingen [en] die onze tegenstander was’. Het Griekse woord voor ‘schuldbrief’ is *cheirografon*, dat letterlijk ‘handschrift’ of ‘handtekening’ betekent. Het was een met de eigen hand geschreven of ondertekend document, waarin men verklaarde bij iemand een schuld te hebben en zich verplichtte deze binnen een bepaalde termijn in te lossen.

Wie hadden de schuldbrief in Kolossenzen 2 ondertekend?

In hoofdstuk 2:14 is Paulus inmiddels overgaan van ‘u’, de Kolossenzen, op ‘ons’, de Joden. Hij geeft aan dat er een door de Joden zelf ondertekende schuldbekentenis was die tegen hen getuigde door zijn inzettingen – een duidelijke toespeeling op de wet van de Sinai (vgl. Ef. 2:15, ‘de wet van de geboden, die in inzettingen bestaat’). Natuurlijk hadden de Joden deze wet niet zelf geschreven, maar in hun zelfoverschatting hadden zij als het ware hun handtekening daaronder geplaatst. Zij hadden daarbij de tekst van de wet in hun schuldbekentenis

opgenomen en waren daarom verbondsmatig verplicht de wet te houden (zie Ex. 19:8; 24:3).

Wat is er met deze schuldbrief gebeurd?

De gelovigen te Kolosse waren echter nooit onder deze wet geweest. Toch waren zij gevoelig voor uitingen van Joods ritualisme; dat is de achtergrond van de vermaningen in deze brief (Kol. 2:11, 16-17; 3:11). Maar wat voor zin had het dan om zich, zeker als heidenen, te plaatsen onder inzettingen waaraan juist door de dood van Christus een einde was gekomen? Ook zonder zulke inzettingen te kennen waren zij al geestelijk dood geweest. Zelfs de Joden die deze inzettingen nota bene kenden en uiterlijk hadden geprobeerd te houden, waren daardoor evenmin tot leven gekomen. De Kolossenzen moesten zich realiseren dat Paulus over de wet in de verleden tijd spreekt. Hij laat juist zien dat de schuldbekentenis, die zijn voorgelacht en ook hem alleen maar toonde hoe groot de door hen opgebouwde schuld was (Rom. 3:20), door God Zelf uitgewist en uit de weg geruimd is.

Dat laatste is niet zomaar even tussendoor door God verricht. God heeft deze door de Joden getekende schuldbekentenis *aan het kruis genageld* – en dan zien we het beeld van een schuldbekentenis en de kwijschelding van een schuld plotseling overgaan in de schokkende realiteit van het kruis op Golgota. Daar is immers niet *iets*, maar *iemand* aan het kruis genageld: de Mens Christus Jezus, in Wiens handen de afdruk van de spijkers ook na Zijn opstanding nog zichtbaar was (Joh. 20:25). De nadruk valt ook bij Paulus in deze brief op Christus' lichamelijk lijden. Er is sprake van 'het bloed van Zijn kruis' (1:20), van het 'lichaam van Zijn vlees' (1:22), van Zijn dood (1:22; 2:11), en van Zijn begrafenis (2:11). Toen Christus stierf, kwam er ook een einde aan de tijd waarin de Joden ononderbroken hadden laten zien dat de geboden van de Sinai op zichzelf ten leven waren, maar in de mensen – en allereerst bij henzelf – de neiging hadden gewekt ze te overtreden (Rom. 7:10). Dus ook de Joden, die zich vrijwillig onder de wet hadden gesteld, verdienden de dood!

Gelukkig is zowel de bekeerde Jood als de bekeerde heiden met Christus begraven en opgewekt. Elders zegt Paulus het zo: 'Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17).

Oude Sporen 2018

